

HOMILIE 19 NOVEMBER 2017: TALENT TOT LIEFDE

Stel je even het volgende scenario voor... Je bent werknemer in een klein bedrijf - een KMO - met slechts enkele collega's en jullie baas gaat voor onbepaalde tijd op handelsmissie naar het buitenland. Hij vertrouwt jullie het bedrijf - en de volledige waarde ervan - aan jullie toe. Plots krijg je de verantwoordelijkheid over zo'n 100 000, 200 000 of 500 000 euro. Gaan jullie ermee aan de slag, investeren, de targets halen?

Misschien kijk je vreemd op van deze intro: gaat het hier over God als een soort opper-boekhouder?

In Jezus' tijd was een 'talent' een bijzonder grote geldsom, een aanzienlijk bedrag.

Jezus gebruikt in dit verhaal het beeld van een talent om ons iets duidelijk te maken over het Rijk Gods. Het verhaal zegt ons dat de heer, God zelf, de talenten aan zijn dienaren, dus aan ons, toevertrouwt. Doorheen het verhaal wordt duidelijk dat het woord 'talent' een betekenisverschuiving krijgt: het staat symbool voor een 'gave'.

Er is in dit beeld een directe link met het scheppingsverhaal: God geeft de zesde dag de aarde in handen van de mensen en Hij vertrouwt erop dat mensen ermee aan de slag gaan. De mens krijgt een enorme vrijheid om die aarde tot voltooiing te brengen; om Gods Rijk tot stand te brengen. Hij wil dat wij ermee aan de slag gaan: de aarde beter maken, een meerwaarde realiseren. En dit vooral tegenover zijn bewoners. Niet **wat** hebben wij beter gemaakt, maar vooral **wie** hebben we beter gemaakt en **hoe** hebben we dat gedaan...? Durven wij dit doen vanuit de grondhouding van liefde? Hebben wij ons talent tot liefde - die gave van God - voldoende ingezet, zijn we er mee aan de slag gegaan? Zijn we voldoende naaste geweest voor elkaar?

Het verhaal leert ons dat niet iedereen evenveel talenten krijgt: sommigen 5, anderen 2 en nog anderen 1 talent. Eigenlijk is dit goed nieuws: niemand wordt overvraagd. God vraagt van ons niet meer dan wat wij aankunnen. Niet iedereen moet 10 talenten realiseren, 4 is soms voldoende. Het resultaat is voor God niet het belangrijkste, wel de inspanning.

We worden uitgedaagd te doen wat in ons vermogen ligt. Dan kunnen we delen in het feestmaal van de Heer, zegt het evangelie, een beeld van God onder ons.

De derde knecht begraaft zijn talent. Hij doet er niets mee. Hij is angstig, of gemakzuchtig of denkt alleen aan zichzelf. Hij staat symbool voor al wie

zich verschuilt achter eender welk excuus om niets te doen. Hij kan niet tot geloof komen in een God die Zijn Rijk in handen van de mensen geeft. Zijn leven is zonder inhoud want hij kan noch wil zijn talent tot liefde bijdragen...

Dit gebrek aan inzet levert in het evangelie een harde veroordeling op; we schrikken toch wat van de woorden en ze staan haaks op het beeld van een God als vergevende, barmhartige Vader. Maar luiheid is in het Rijk Gods niet aan de orde.

Misschien herkennen wij onszelf in elk van de dienaren: de ene keer woekeren we met ons talent tot naaste zijn, de andere keer zijn we wellicht eens ontmoedigd, net als de derde knecht. Dat is menselijk, zolang we maar openstaan voor de verdere realisatie van het Rijk Gods, ook als het ons eens tegenzit of we dreigen op te geven.

Ik eindig met een korte terugkeer naar het beginscenario, de wereld van de economie. Economen zien in dit verhaal een sociaal-economische reflex die ze het '*Matheüseeffect*' noemen: wie heeft zal nog meer krijgen, wie niets heeft, zal nog ontnomen worden'. De goddelijke economie waar Jezus toe oproept, hanteert het principe dat delen vermenigvuldigen betekent...

Wie liefde heeft en uitdeelt in overvloed, die zal nog meer liefde oogsten; wie niet tot liefde komt en ze enkel voor zichzelf houdt en niet in staat is tot delen, die zal ook liefde ontnomen worden en kans tot naaste zijn. Die leeft inderdaad in duisternis.

Laat ons op de drempel van een nieuw kerkelijk jaar aan de slag gaan met ons talent of onze talenten tot liefde, ze zijn ieder van ons als gave aangeboren.

Hilde Verplancke